

Triskaidekafobie

E duminică dimineața. De la modemul calculatorului se aude un soi de jazz nereușit în timp ce mama se conectează la internet. Sunt în baie.

Am descoperit de curând că mama se interesează pe motorul de căutare Yahoo de afecțiuni mintale neinventate încă: „sindromul iluziei la adolescenți“, „problema imaginației prea-active“, „stabilizatoare comportamentale holistice“.

Când tastezi „sindromul iluziei la adolescenți“ pe Yahoo, prima pagină afișată se referă la Sindromul lui Cotard. Este o ramură a autismului în care oamenii au impresia că sunt morți. Web site-ul prezintă câteva citate culese de la cei care au această boală. Pentru o vreme, am strecurat aceste fraze în pauzele de conversație din timpul cinei sau atunci când mama mă întreba cum a fost la școală.

- Corpul mi-a fost înlocuit cu o carapace.
- Organele mele interne sunt din piatră.
- Sunt mort de ani buni.

Am încetat să mai spun lucrurile astea. Cu cât mă prefăceam mai mult că sunt un cadavru, cu atât mama devenea mai introvertită când era vorba de chestiuni legate de sănătatea mintală.

Obișnuiam să scriu chestionare pentru părinții mei. Voiam să-i cunosc mai bine. Le puneam întrebări ca:

Ce boli ereditare sunt predispus să moștenesc?

Câți bani și ce pământuri aș putea să moștenesc?

Dacă fiul dumneavoastră ar fi adoptat, la ce vârstă ați alege să îi spuneți adevărul despre mama lui biologică?

a) 4-8

b) 9-14

c) 15-18

Eu am aproape cincisprezece ani.

Au citit chestionarele, dar n-au răspuns niciodată la întrebări.

De atunci, am început să-mi analizez pe ascuns părinții, pentru a le descoperi secretele.

Totodată, am aflat că părinții mei n-au mai făcut sex de două luni. Le monitorizez momentele de intimitate prin intermediul întrerupătorului cu potențiomtru de intensitate luminoasă din dormitorul lor. Știu când se întâmplă ceva pentru că, în dimineața următoare, indicatorul rămâne setat la jumătate.

Am mai descoperit și că tata suferă de crize de depresie: am găsit o cutie goală de antidepresive în coșulețul de gunoi de sub noptiera lui. Depresia se manifestă în reprize, ca în box. Tata cred că e în colțul albastru.

Mă bazez pe intuiție pentru a-mi da seama când începe una dintre crizele de depresie ale tatălui meu. Iată două indicii: unu, îl aud din camera mea de la mansardă cum

golește mașina de spălat vase; și doi, apasă atât de tare atunci când scrie, încât, dacă te uiți într-o anumită lumină, poți vedea notițele rămase de două, trei zile imprimate pe mușamaua din bucătărie.

*Am plecat la yoga,
mielul e în frigider,*

Ll

Am plecat la Sainsbury's,

Ll

Te rog să înregistrezi de pe Channel 4, la 9 seara,

Lloyd

Tatăl meu nu se uită la televizor, el doar înregistrează diverse emisiuni.

Există indicii și asupra momentului încheierii unei crize de depresie: dacă tata face un joc de cuvinte elaborat sau imită un homosexual ori un tip oriental.

Pentru a putea planifica în avans, este în avantajul meu să cunosc încă de la o vârstă fragedă problemele psihice ale părinților mei.

Nu am găsit cuvântul potrivit pentru starea mamei mele. E norocoasă, pentru că problemele ei de sănătate mintală pot fi confundate cu trăsăturile ei de caracter: familiaritatea, farmecul și calmul.

Eu am învățat mai multe despre natura umană uitându-mă la matinalele din timpul săptămânii de la ITV¹ decât a învățat ea într-o viață. Îi spun mereu: „Nu ești dispusă să te confrunți cu vidul presupus de experiențele tale interpersonale“, dar ea nu mă ascultă.

Sunt câteva indicii că slujba mamei mele e responsabilă pentru starea sănătății ei mintale. Lucrează la primărie, pentru departamentul electoral și juridic. Are multe colege și există o regulă la ele în birou: dacă e ziua ta, trebuie să-ți aduci *propriul tort* la serviciu.

Ceea ce mă face să revin la dulăpiorul cu medicamente.

Deschid ușița cu oglindă; imaginea îmi tot fuge dinaintea ochilor, în fața cutiuțelor albe sau negre cu cremă, a pastilelor din blistere și a sticlulelor maro astupate cu vată. Printre ele se află Imodium, Canesten, Piriton, Benylin, Robitussin și alte câteva medicamente naturiste cu aspect dubios: arnică, echinacea, iarba Sfântului Ioan și ceva frunze uscate de aloe vera.

Ai mei cred că eu am niște probleme emoționale. Mă gândesc că asta e motivul pentru care nu mai vor să mă împovăreze cu ale lor. Ei nu înțeleg însă că problemele lor sunt deja problemele mele. E posibil să moștenesc canalele lacrimale atât de sensibile ale mamei. Dacă se întâmplă să stea în curent, lacrimile încep să-i curgă pe la coada ochilor până spre urechi.

Am hotărât că metoda cea mai bună pentru a-mi convinge părinții să fie mai deschiși față de mine este să le las impresia că sunt stabil din punct de vedere emoțional.

¹ Independent Television, rețea britanică de posturi comerciale de televiziune (n.red.)

Le voi spune că merg la un terapeut și că el sau ea mi-a spus că sunt sănătos în mare, doar că mă simt dat la o parte de părinții mei, care ar trebui să fie mai sinceri cu mine.

Nu departe de casă e o clinică la care lucrează tot felul de terapeuți: fizio-, psiho-, ergo-. Mă tot gândesc care dintre ei mi-ar da mai puține bătaii de cap. Corpul meu e într-o stare aproape bună, așa că îl aleg pe doctorul Andrew Goddard, licențiat și master în științe medicale, un fizioterapeut.

Sun, și de la secretariat răspunde un bărbat. Îi spun că am nevoie de o programare cât mai devreme, pentru că trebuie să ajung la școală. El îmi răspunde că pot să merg joi dimineață. Mă întreabă dacă am mai fost la clinică și îi spun că nu. Mă întreabă și dacă știu unde este și îi spun că da, e aproape de leagăne.

Sunt uimit să descopăr că în *Pagini Aurii* găsești și agenții de detectivi particulari. Detectivi adevărați. Una dintre firmele acestor detectivi are sloganul: „Poți să fugi, dar nu te poți ascunde“. Îndoii colțul paginii pentru a putea să o găsească mai ușor cu alte ocazii.

Joi dimineața. De obicei o las pe mama să mă trezească, dar astăzi mi-am pus ceasul să sune la șapte. Chiar și de sub acoperire îl aud cum zbârnâie în capătul celălalt al camerei. L-am ascuns în cutia mea de plastic cu joystick-uri defecte, pentru a fi nevoit să cobor din pat, să traversez toată camera, să-l apuc de fir și să-l trag din cutie, abia apoi putând să apăs butonul *snooze*. A fost o strategie a eului meu anterior, care poate fi extrem de dur.

Ascultând țiuitul ceasului, îmi aduc aminte de alarma unei mașini, care se declanșează ori de câte ori un vehicul de mare tonaj trece prin preajmă.

Posesorul mașinii locuiește la numărul șaisprezece, pe o stradă mai jos de noi, Grovelands Terrace. Tipul este pansexual. Pansexualii sunt indivizi atrași sexual de orice. Nu contează că e vorba de ființe sau de obiecte lipsite de viață: pot fi mânuși, căței de usturoi, Biblii. Are două mașini: un Volkswagen Polo pe care-l folosește zi de zi și un Lotus Elise galben pentru zile bune. Parchează VW-ul în fața casei, iar Lotus-ul în spate, pe strada mea. Lotus-ul este singurul automobil galben de pe strada noastră. Și este foarte sensibil.

L-am urmărit de multe ori pe proprietar cum aleargă prin grădina din spatele casei până la mașină, deschide grăbit poarta și îndreaptă cheile spre drum. Văicăreala încetează. Dacă alarma se declanșează noaptea târziu, se uită să vadă câte lumini s-au aprins în casele de pe strada mea. Verifică dacă mașina e zgâriată trecându-și ușor mâna masivă peste capotă și apoi peste plafonul Lotus-ului.

Într-o noapte, alarma a urlat fără oprire de la miezul nopții până spre ora patru dimineața. A doua zi aveam test la matematică la doamna Griffiths, și am ținut să-i arăt vecinului meu că la noi în cartier nu se tolerează un astfel de comportament. Așa că m-am întors acasă la prânz, după ce n-am făcut mai nimic la test, am ieșit în stradă și mi-am băgat degetele pe gât ca să vărs pe capota Lotus-ului. În mare parte era tartă cu spumă de coacăze. În după-amiaza aceea însă a plouat cumplit și, până pe la ora cinci, lecția pe care intenționez să i-o dau vecinului meu a fost spălată de pe capotă.

Când cobor la micul dejun, tata mă întreabă de ce m-am trezit atât de devreme.

– Mă duc la terapie la opt și jumătate, la doctorul Goddard, licențiat în științe medicale.

Îi răspund de parcă această nouă asumare a responsabilității n-ar fi cine știe ce.

Tata își tăia o banană peste musli, dar se oprește brusc. Coaja desfăcută a bananei îi odihnește în palmă pentru a-l proteja de o posibilă rană provocată de apăsarea lingurii. Am de-a face cu cineva care știe câte ceva despre maturitate.

– A, bine. Bravo ție, Oliver, zice tata dând aprobator din cap.

Pe tata îl încântă pregătirile; își lasă cerealele în frigider peste noapte, pentru ca până dimineața să absoarbă tot laptele degresat.

– Mda, nu-i mare scofală. M-am gândit doar că mi-ar plăcea să vorbesc despre una, alta, îi răspund eu pe un ton degajat.

– Asta e foarte bine, Oliver! Vrei niște bani?

– Da.

Își scoate portofelul și îmi întinde o bancnotă de douăzeci și una de zece. Îmi dau seama când cheltuiesc din banii tatei, pentru că are obiceiul să îndoie partea de sus a bancnotei de douăzeci precum așternutul de pat, ca să între neobservată în portofel. Și cei orbi își îndoie bancnotele.

– Opt și jumătate, spune tata uitându-se la ceas. Hai că te duc eu cu mașina.

– E pe Walter's Road. Merg pe jos.

– Nu, e în regulă. Vreau să te duc.

În mașină, tata se poartă cu mânuși cu mine.

– Sunt foarte impresionat... – verifică în oglinda retrovizoare, semnalizează dreapta și cotește pe Walter's Road, apoi continuă – de gestul tău, Oliver.

– Nu-i mare lucru.

– Dar să știi că, dacă vrei să vorbești vreodată despre ceva, eu și mama ta am trecut prin multe și poate reușim să te ajutăm.

– Despre ce să vorbesc? întreb eu.

– Păi, vezi tu... nu suntem așa naivi precum ne crezi, îmi spune cu o privire piezișă, care nu putea să însemne decât orgii sexuale.

– Mi-ar plăcea să vorbim cândva, tată.

– A, ar fi minunat!

Zâmbesc pentru că vreau să-l fac să creadă că avem o relație de prietenie. El zâbește pentru că i se pare că e un părinte bun.

Tata oprește mașina în fața clinicii și mă urmărește cu privirea cum traversez curtea interioară. Îi fac cu mâna. Chipul i-a rămas încleștat undeva între mândrie și amărăciune.

Cabinetul medical nu arată deloc precum un spital. Îmi amintește de casa bunicii: numai balustrade și covoare. Pe perete e un afiș cu o coloană vertebrală, arcuită precum o viperă gata să scuipe venin. Mă ghidez după săgețile care arată spre sala de așteptare.

La recepție nu e nimeni. Apăs pe o sonerie fixată de birou, lângă care scrie „Sunăți pentru ajutor“.

Insist până când aud pași la etaj.

Iau din cutia cu ziare *The Independent* și mă așez. Scaunele sunt special făcute pentru a-ți îmbunătăți postura

corpului. Mă îndrept de spate. Mă prefac că citesc ziarul. Sunt un navetist.

Aud o voce spunând că eu trebuie să fiu domnul Tate. Ridic privirea și văd pe cineva stând în fața mea înarmat cu un clipboard. Are niște mâini masive. Recunosc personajul.

– Dacă nu vă deranjează, v-aș ruga să completați această fișă, iar apoi putem începe, îmi spune întinzându-mi clipboard-ul. Locuiești la numărul cincisprezece, nu-i așa? Ești fiul lui Jill? mă întreabă.

Eu îmi dădusem seama că era pansexualul care locuiește pe Grovelands Terrace. Sunt surprins că pansexualilor li se permite să lucreze ca recepționeri.

Îmi înving impulsul de a scrie o adresă falsă.

– E perfect. Urmează-mă, te rog!

Intrăm într-o încăpere unde se găsesc un pat extensibil și un schelet proțâp într-un colț. Nu mai e nimeni acolo în afară de noi. Pansexualul se așază pe scaunul doctorului.

– Îmi cer scuze, nu cred că m-am prezentat. Sunt doctorul Goddard, dar te rog să-mi spui Andrew.

În momentul în care și-a întins mâinile spre mine, mi s-au părut și mai uriașe. De fapt nu e așa, e doar o chestiune de proporții.

– Așa deci... – se uită pe fișa mea – ... Oliver. Ce s-a întâmplat?

Îi spun că mă doare spatele.

– În regulă. Dacă nu te deranjează, te rog să te dezbraci – dă jos tot, mai puțin chiloții – și să vedem care e problema.

Prin „să vedem“ vrea să spună „să văd“.